

גליון חג
הסוכות
תשפ"ז

אתה בחרתנו

ראיון מלא רגש וגילויים

עם הרב חנניה צ'ולק שליט"א
יו"ר עזר מציון
"הגראי"ל יושב מזועזע
ובקול רוגש פונה אלי
אני כבר לא צעיר, אני מבוגר
עוד מעט אצטרך
לעמוד בבית דין של מעלה
אני מפחד מהדין
אוכל להגיד שאני שותף שלך?

"ואנחנו לא נדע! מה נעשה?"

שו"ת מיוחד והדרכה
פרקטית ומעשית
שנוגעת לכולנו
עם הרב נפתלי שובקס

"גם לנו מותר לשמוח"

איש החינוך
הרב אהרן פרידמן
בטור מיוחד ומפתיע
לכבוד זמן שמחתנו

דבר המערכת

כולנו אגודה אחת

בשבת הזאת אף עלו לראשונה אינספור צרכים מיוחדים אשר יכולים להקל על המשפחות ועל הילדים באופן דחוף ביותר, ולצידם הצורך במשאבים אדירים שאין בכוח הארגון לעמוד בהם לבדו.

הדבר הביא מיד לאחר השבת המיוחדת, בעצת רבני הארגון, לצאת למגבית גיוס ההמונים בקרב כלל חסידי בעלזא בכל העולם כולו, אשר אכן פתחו את ליבם הרחום ונענו בעין יפה למען המטרה הקדושה ולהצלחת נפשות ממש ברוח ובגשם.

ברוב הודיה להשם יתברך זכינו בשנה הזאת, בכוח הציבור ובזכות ההיענות המרגשת של כלל אנשי שלומנו, לפתח את הפעילות בקנה מידה שאי אפשר לתאר.

במיוחד אני נרגש לציין את ההתפתחות המשמעותית של מיום ההתנדבות בקרב בנות הממלכה, כאשר המועדוניות ברחבי מוסדות החינוך שוקקות חיים מדי יום לאחר הלימודים, עם בנות שבוחרות להישאר ולהעסיק ילד יקר למשך כמה שעות.

במיוחד בזמן החופש הגדול ובימי החגים שאנו עומדים בעיצומם, רוח ההתנדבות ממשיכה להבעיר את כוח הנתינה בקרב הבנות היקרות, שעושות הכול על מנת להקל על ההורים היקרים ועל כל המשפחה מסביב, ואכן התוצאות מדברות בעד עצמן, כאשר ההורים והמשפחות אינם גומרים את ההלל.

אחי ורעי, חסידי בעלזא בכל אתר ואתר בשליחותכם אנו פועלים ובזכותכם אנו ממשיכים.

בזכות עמידתכם האיתנה לימין הארגון הקדוש הגענו לפעלים כבירים אשר אי אפשר לפרטם בבמה קצרה זו, ויחד איתכם נגיע בס"ד לשיאים חדשים של חסד וסיוע בכל תחום אפשרי.

וגם במה שנראה לא אפשרי... בקובץ נכבד זה הבאנו מעט מזער, זוויות שונות על בחרתנו, כאשר תחזינה עיניכם.

אחתם בברכת "ופרוס עלינו סוכת רחמים וחיים ושלוה שנוכה לזמן שמחתנו אמיתי לכולנו כאחד, לשנה טובה ומתוקה, מתוך שמחה, ברכה ורוב נחת.

בברכת חג שמח

נפתלי הכה"ל - י"ר במרתנו

י"ל ע"י 'בחרתנו' - כח להורים מיוחדים • עריכה: הרב אהרן כהן • הפקה: פוקוס

כתובת המשרד: תכלת מרדכי 19, ירושלים • טלפון: 02.644.6147 • דוא"ל: 4996241@gmail.com

סיוע ותרומות: נדרים פלוס > בחרתנו • בנק: מזרחי טפחות (20) סניף 729 מס חשבון 129678 ע"ש - בחרתנו לשליחות ע"ר

Kedem & Co.

פאר אזים יאהר

טלפון רב קווי: 02-54-17151 | כובעים | שטריימלעך | קסקטים

ראיון זכות לכל יהודי!

ראיון שכולו חסד. עזר מציון מדבר אליך!

אף שברוך השם ישנם הרבה ארגוני חסד בדורנו, נראה שאין עוד כמעט ארגון בארץ ישראל כמו 'עזר מציון'. ארגון, שאין אחד שלא נתקל מקרוב ואולי אף על עצמו בסיוע ועזרה שמגישה ומנגישה בכל מקום וזמן.

לקראת חג הסוכות והשנה החדשה אליה נכנסנו זה עתה, ביקשנו לשוחח עם היו"ר האגדי העומד מאחורי יסוד והקמת וניהול המפעל הענק הזה, ה"ה הרב חנניה צולק שליט"א. אחרי חשש קל מצדנו, קיבלנו את התשובה המיוחלת, למען "בחרתנו", כן.

כך זכינו לשיחה מיוחדת ומכוונת בעיצומם של הימים הגדולים בפתיחתה של השנה החדשה. האתגר הקשה הנשאר לנו, הוא, להעביר את כאב התמצית עם הרגש והברע'ן על גבי דפי כרומו צבעוני מודפס. בתפילה ובתקווה שנעשה שליחותנו כראוי.

יש לך שכן או בן משפחה המתמודד עם בן או בת חולה?

מה יקרה באם תציע לו שבוע אחד אחרי התפילה שאחרי הסעודה תבוא לקחת את ילדיו לשעתיים לשחק אצלך בבית?...

לפני שניכנס לעניין, חובה עלי, פותח הרב צולק, לפתוח בכבוד האכסניה ה"ה כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א. ברוך השם מעת שייסדנו את 'עזר מציון' זכינו בכל השנים לדלת פתוחה אצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א כשאף משתתף כסדר במגביות בסכומים מכובדים לצד העידוד והדברון.

המיוחד הוא כשבכל פעם נוהג להתעניין אצלנו, מה התחדש השנה. ברצונו לשמוע על ההתקדמות בפעילות לסיוע החולים ובני משפחותיהם. במאמר המוסגר אציין שבאופן מיוחד שנים רבות היה מתעניין מה חידשתם השנה בתחום עולם הנפש? והיה מבקש לשמוע סביב כל עניין חולי הנפש שבעבר לא היה לזה מודעות והתייחסות מספיקה.

? מנקודת מבטך מה התועלת הגדולה בארגון "בחרתנו"?

מבחינתי הדבר הראשון שהארגון הקדוש "בחרתנו" הועילה לחסידי בעלזא. הוא, העלאת המודעות לעובדה שמאות משפחות בתוך הקהילה עוברים ומתמודדים בכל יום ויום. ברגע שיש את המודעות, פתאום אנשים מבחינים בגיס או בשכן התמודד, וכך מקבלים המשפחות האלו את העזרה שהם כל כך מייחלים אליה.

בכלל. צריך לזכור, זה לא רק העזרה. עצם נתינת הגב, זה ג'ריקן דלק המטעין כח. הרבה פעמים, דברים הנראים מהצד כדברים קטנים אולי אפילו שוליים, יכול להציל נפשות ולהעניק כח למשפחה להתמודד בגבורה.

הנה, משתף הרב צולק, אצלנו בעזר מציון שולחים אוכל מבושל למשפחות הצריכים לכך. נתאר לעצמנו משפחה שאמא שלהם מתמודדת ל"ע ב'מחלה'. מי יש לו כח ומוח לדאוג למוצר הזניח הנקרא אוכל מבושל. אך ברגע שהמשפחה מקבלת אוכל מבושל עד הבית, האבא מוצא אוכל מזין, הילדים נהנים מארוחה טעימה, כל המשפחה מקבלת כח גופני ונפשי.

אחדות זה לא סיסמת בחירות זה משהו שמחייב אותנו. רואים שכן או מכר מתמודד, צריך לעצור ולחשוב איך אני יכול

לעזור לו. וכאן אני רוצה לנצל את הבמה ולפנות אליכם חסידי בעלזא היקרים;

זכיתם ולצד כלל המעלות שיש לכם בקהילה הוקם גם ארגון "בחרתנו". מבחינתי, זה בהחלט תואר של כבוד עבור כל אחד מכם. אך למי שיקרא בהמשך את הריאיון, אני רוצה לפנות ולבקש ממנו אישית ולזכור בכל עת. חיוב החסד לא מוטל בדווקא על מנהלי הארגון הצדיקים המסורים המתמודדים בעצמם בניסיון הגדול. זה חיוב אישי עבורך ועבור כל יהודי. לקיים חסד ולרדוף אחרי חסד. כל אחד במה שהוא יכול ומסוגל לעזור.

? נשמח לשמוע אכן כמה מילים בגודל עשיית חסד?

העולם עומד על שלשה עמודים; תורה, עבודה, גמילות חסד. עונה הרב צולק בלהב; אין אפשרות מעשית שכסא בעל שלש רגליים יעמוד חסר רגל או שניים. כך שלצד ההשקעה בתורה ובתפילה, מחויבים אנו לדאוג שיהיה לנו את כל שלשת העמודים כולל עמוד החסד. ורק כך נוכל באמת לזכות לגמר חתימה טובה, א גוט קוויטל.

אנחנו צריכים לזכור בכל עת את המציאות הפשוטה. אין כזה דבר בן אדם החי לעצמו. יש לי תקופה טובה כעת ברוך השם, בני המשפחה בריאים, הפרנסה זורמת. נו. שכולם יסתדרו. לא. מזדעק הרב צולק. השי"ת רוצה לראות איך יהודים דואגים אחד לשני, עוזרים אחד לשני.

ישנה גמרא ידועה במסכת ראש השנה על צאצאי עלי הכהן שלא האריכו ימים לבד משני נכדים ידועים. רבה השקיע עצמו כל כולו בתורה והאריך עד ארבעים שנה, אביי שעסק גם בחסד הגיע עד ששים שנה. הדברים ידועים אך זה לא מספיק.

לא רוצה להפחיד אף אחד, אך מותר לדעת את המציאות. לפי דיווחי הרשויות, בשנה האחרונה התווספו במדינת ישראל 34.000 חולים חדשה ב'מחלה'... ולא נפרט כאן מספר המצטרפים לשאר המחלות. הדבר היחיד שמעורר עלנו רחמים משמים, הוא עניין החסד. מדה כנגד מדה.

התנא דבי אליהו מביא, שהזכות שעמדה ליהודים לצאת מצרים הוא בגלל שכרתו ברית לעזור אחד לשני. היהודים עבדו קשה במצרים

בשנה האחרונה התווספו במדינת ישראל 34.000 חולים חדשה ב'מחלה'... ולא נפרט כאן מספר המצטרפים לשאר המחלות. הדבר היחיד שמעורר עלנו רחמים משמים, הוא עניין החסד. מדה כנגד מדה.

עבירות שבין אדם לחברו אין יוה"כ מרצה... אך בוודאי מדה טובה מרובה, כאשר אחד רואה את השני מתקשה וניגש אליו ומציע בעדינות. אתה צריך עזרה? באם כן, אשמח לעזור. **בוודאי זה הסגולה הגדולה לשנה טובה וכל טוב.**

כשלכל אחד היה כמות לבנים שעליו היה לייצר ולבנות. אך היו יהודים שאף אחרי שהצליחו לסיים את מכסת יומם לא מיהרו לביתם אלא נשארו וסייעו לחבריהם החלשים והחולים, ובזכות זה יצאנו ממצרים.

פעם שהיתי אצל מורי ורבי הגרא"ל שטיימן וראיתי יהודי ניגש ושואל; מהו הסוד לזכות בדין לשנה טובה? חסד במסירות נפש. ענה לו הגרא"ל בחדות. כל חסד זהו מצווה, אך דווקא לפעמים כשקשה בבית ואז אנו מתאמצים. אנו פשוט מעוררים מדה-כנגד-מדה שישפיע עלינו השי"ת שפע טוב.

? התחלת על חסד, כעת אתה כבר מבקש חסד במסירות נפש?

נכון. מאשר הרב צולק ומפרט. באם חס ושלום קורה ובאמצע מירוץ החיים, יהודי מקבל טלפון שבנו נפגע והוא נזקק בדחיפות לטיפול רפואי, פתאום יש את הכח והיכולת לעצור את מירוץ החיים, לנסוע לטפל במה שצריך. גם כשברוך השם זה לא קרה, אך רואים שכן שמתמודד, מותר וצריך להתאמן בכדי לעזור לו.

אולי לא נעים לומר, מוסיף הוא ומרחיב בעניין החסד. ישנם אנשים שקל להם ללכת לניחום אבלים יותר מלהגיע לשמחה אצל חבר. יש עדיין מה לעבוד על עצמנו. בכל עת שחבר זוכה ועושה שמחה, מחתן את ילדו וכדומה, ללכת לשמחה ולשמוח עמו בשמחתו. זה ממש חסד ואהבת חברים כפשוטו.

אתה עומד בתור בחנות, רואה מישהו המזדרז. תציע לו מיוזמתך לוותר לו. אתה מזדרז, תיכנס לפני. מה תפסיד מזה? ועדיין לא הזכרתי את המציאות בשטח. כל מי שעושה חסד לאחרים, מרוויח סיפוק פנימי ואמיתי.

בימים אלו כולנו מצטטים דברי המשנה, עבירות שבין אדם לחברו אין יוה"כ מרצה... אך בוודאי מדה טובה מרובה, כאשר אחד רואה את השני מתקשה וניגש אליו ומציע בעדינות. אתה צריך עזרה? באם כן, אשמח לעזור. בוודאי זה הסגולה הגדולה לשנה טובה וכל טוב.

? נשמח אכן לשמוע מניסיוןך במה יכול אברך רגיל לעזור למשפחות שכאלו?

במה לא? מגיב הוא וממשיך, יש לך שכן או בן משפחה המתמודד עם בן או בת חולה. מה יקרה באם תציע לו שבוע אחד שאחרי הסעודה תבוא לקחת את ילדו לשעתיים לשחק אצלך בבית? אצלך זה יהיה מצווה, אולי אפילו מעניין קצת. אך לחבר שלך ולכל משפחתו הענקת שבת צהריים רגועה שהורים יכלו ברוגע ובשלווה לשוחח עם ילדיהם.

כמה עזרה הוא, כאשר בעל רכב, מודיע לשכנו הנזקק לטיפולים בבית חולים, בכל יום שני אני מסיע אותו לטיפול. עבור הנהג זה שעה שבועית, עבור המשפחה זה פרויקט הנסיעה שמתגמד בשילוב גב ותמיכה להמשיך בטיפולים לצד המשך ניהול בית יהודי. אותו דבר להציע שירות שמרטפיה לשאר ילדי הבית, ואולי, אף שליחת ארוחת צהרים עם פתק מחזק. זה נשמע משהו קטן, אך בשטח, אלו פעולות שאנו יכולים דרכם להעניק כח למשפחות המתמודדים ומשפיעים עלינו שפע וכל טוב.

? לפעמים לא יודעים איזה עזרה הם צריכים?

קודם כל, ברוך השם לכם יש את ארגון "בחרתנו". אתם יכולים לפנות למנהלי הארגון ולהציע את עזרתכם במה שאתם מעוניינים ורוצים לסייע. אכן, לשאלתכם, לא תמיד אנו יודעים מה צריך. אך צריך לחשוב ולהתפלל שנדע באמת מה תפקידנו ומה אנו יכולים לעשות.

לאחרונה היה לנו שבת 'נופשון' לילדים 'אוטיסטים'. הוצאנו כשלוש מאות ילדים מיום חמישי בערב עד מוצאי שבת, כשלכל ילד/ה הוצמד מתנדב/ת. ב"ה הילדים נהנו וכמובן ההורים שיחיו הרוויחו עם שאר ילדיהם בבית שבת רגועה וניחוחה.

ביום השבת בסעודה, ילד אחד לא פסק לבכות. בירור קצר העלה שאתמול הוא היה רגוע, אך היום הוא לא מפסיק לבכות. הלכתי

והתיישבתי לצד הילד והמתנדב בניסיון לעזור. בקשתי מהמתנדב לשמוע את פירוט סדר היום מהבוקר. התברר שבמהלך התפילה הוא התלכלך. המתנדב המסור רחץ אותו והחליף לו את בגדיו אך ציצית מיותר לא הייתה בבגדי ההחלפה שהביא איתו...

נעמדתי באולם והכרזתי למי יש ציצית מיותרת. ברגע שהגיע ציצית והלבשנו אותו, הוא נרגע. האמת הוא, שלאף אחד מאתנו לא היה צל של מושג למה הוא בוכה, לצערנו הוא לא יכול להגיב או לתקשר, אך ב"ה אחרי שנסינו לקלוט מה הולך כאן ולסייע לו, זכינו ברוך השם להרגיע ולשמח נפש יהודי.

אגב. לאחרונה עליתי לבקר אמא למשפחה בת עשרה ילדים השוכבת מונשמת על מטה חשמלית בבית. היא שמחה כשנכנסתי, ואז חשבתי מה אני אומר לה. הקב"ה הכניס לי את המילים בפה ואמרתי לה. ההכנסת אורחים שלכם זה משהו מיוחד, מקבלים את האורחים בחיוך. ואז סיפרתי.

היה זה בשמחת בית השואבה שנערכה למאות ילדים מיוחדים. בין הרבנים שהגיעו לשמח את הילדים היה מרן הגרא"ל שטיינמן זצ"ל. אני זוכר את זה עד היום, הגרא"ל עמד וחיך לילדים. ליוויתי אותו למכונית והודיתי לו על המאמץ שהגיע. נכנסתי בחזרה לאולם, ופתאום מגיע הנהג בריצה, הראש ישיבה קורא לך, ניגשתי למכונית, החלון פתוח הגרא"ל יושב מזועזע ובקול רוגש פונה אלי; אני כבר לא צעיר, אני מבוגר, עוד מעט אצטרך לעמוד בבית דין של מעלה. אני מפחד מהדין. אוכל להגיד שאני שותף שלך?

נאלמתי. אך די מהר הגבתי. כל הפעילות שלי זה רק בזכות הראש ישיבה שתמך בי ודרבן אותי מההתחלה. חנניה, ביקש והתחנן הגרא"ל. אני מפחד. כשאעמוד בבית דין של מעלה אוכל להגיד שאני שותף שלך? חזר

ושאל בשיא הרצינות. כשהגבתי. בוודאי. הראש ישיבה שותף גמור. הוא נרגע וסגר את החלון.

ואז פניתי ואמרתי. מצד אחד עומד לידי השותף הרב שטיינמן ומצד שני שכינה למרגלותיו של חולה, ואתם עושים כזה הכנסת אורחים, זה ממש מקום מסוגל לקבלת התפילות. ואז הרגשתי שבאמת זכיתי לשמח ולתת חיזוק.

? לסיים, מה תרצה להעביר לקוראים החשובים?

יש הרבה אנשים שברוך השם לא מבינים את החשיבות של ארגון "בחרתנו", אליהם אני רוצה לפנות. צריך לדעת ולקלוט כשיש ילד חולה בבית. כל הבית חולה. ההורים קורעים את עצמם בנוסף לעבודתם לדאוג לילד כשזה לוקח את תמצית הכח, לא נשאר מוח ופניות לניהול הבית כרגיל.

פתאום שומעים על האחות הקטנה הנושכת את החברות בגן. למה שלא תנשך? מזדעק רבי חנניה. היא רעבה. היא רעבה ליחס. היא משתוקקת ומצפה להורים שלה שיהיו פנויים אליה.

בסוף, הכל תלוי בכם. נכון שיש את "בחרתנו". אך בכדי ש"בחרתנו" והצוות החשוב יוכל להמשיך, הוא צריך אתכם, כל אחד במה שהוא יכול לעזור. בכסף. מה לעשות, כל דבר עולה כסף וזה מה שמניע בסוף ובהתחלה את הפעילות הקדושה. אך כאמור לא רק כסף. תחשבו לעצמכם במה אתם מעוניינים לעזור, עדכנו את הנהלת הארגון, ותקחו חלק בהעמדת עמוד החסד על תילה, ונזכה כולנו להשפעה חוזרת משמיא של חסדים טובים עלינו ועל כל ישראל.

בסוף, הכל תלוי בכם. נכון שיש את "בחרתנו". אך בכדי ש"בחרתנו" והצוות החשוב יוכל להמשיך, הוא צריך אתכם, כל אחד במה שהוא יכול לעזור.

הרב אהרן פרידמן

גם לנו מותר לשמוח

עצמה גוזלת מן המשפחה דברים שהקושי מעולם לא דרש ממנה לוותר עליהם.

ההתמודדות כבר לקחה הרבה. היא לקחה זמן, כוחות, שעות שינה, תוכניות שלא יצאו לפועל, ולעיתים גם חלומות שנאלצו לשנות. **אין שום מצווה לתת לה לקחת גם את הרגעים הטובים שעוד נשארו לנו.**

אדרבה. כאשר מגיע רגע כזה, מותר לקבל אותו. מותר ליהנות ממנו. מותר אפילו לשמוח בו בכל הלב.

וזה אחד הדברים ש"זמן שמחתנו" יכול להזכיר דווקא למשפחות שחיהן אינם פשוטים. ובעצם, לכולנו. **הרי מי מאיתנו נכנס לסוכה בלי דאגה או כאב כלשהו?**

שמחה אינה הכרזה שהכול טוב.

היא גם אינה שכחה של מה שכואב.

לפעמים שמחה היא היכולת לומר: יש בחיי דבר שכואב לי מאוד, והוא אמיתי. אבל הוא אינו הדבר היחיד שיש בחיי. יש גם אנשים שאני אוהב. יש גם חסדים. יש גם רגעים יפים. יש גם דברים שעליהם אני יכול להודות. ויש לי רשות לראות גם אותם.

כשניכנס השנה אל הסוכה, אולי לא נשאיר את כל הדאגות בחוץ. חלקן ייכנסו איתנו. כאלה הם החיים. אבל לצד הדאגות, ננסה לפנות מקום גם לשמחה.

לא מפני שהפסקנו לכאוב.

לא מפני ששכחנו.

אלא מפני שגם לנו מותר לשמוח.

לא צריך לחכות ליום שבו כבר לא יהיה על מה לבכות, כדי להרשות לעצמנו שיהיה גם על מה לשמוח.

קשיים. מה שאצל משפחה אחרת הוא יציאה פשוטה או ביקור משפחתי, אצל משפחה עם ילד בעל צרכים מיוחדים עלול לדרוש תכנון שלם.

איך אפשר לצוות על אדם כזה לשמוח?

אחת התשובות היא שאיננו צריכים לבחור.

לפעמים אנחנו מדמיינים שכדי לשמוח באמת, צריך שהכול יהיה בסדר. ואם משהו כואב מאוד, השמחה כאילו אינה במקומה.

אבל החיים אינם עובדים כך.

אפשר לאהוב ילד בכל הלב ולכאוב את כאבו, ובאותו זמן לשמוח בשמחתו של ילד אחר. אפשר להיות מודאגים מאוד ממה שיהיה מחר, ובכל זאת ליהנות משעה טובה היום. אפשר לשמוח בשמחה משפחתית, ליהנות מביקור של הילדים והנכדים, לשבת בנחת עם בני המשפחה ופשוט לחוות כמה שעות טובות ושקטות, בלי שבכך שכחנו לרגע את הילד ובלי שהאהבה אליו פחתה במשהו.

הלב האנושי מסוגל להחזיק כאב ושמחה בעת ובעונה אחת.

ואולי לא רק שהוא מסוגל. לפעמים הוא מוכרח.

מי שמתמודד לאורך שנים זקוק לרגעים שבהם הוא יכול להניח מעט את המשא. לא לזרוק אותו, לא להתכחש אליו, אלא פשוט להניח אותו לרגע בצד ולנשום.

הורה שמרשה לעצמו לשמוח אינו הורה שאכפת לו פחות. להפך. הוא אדם שצריך כוחות כדי להמשיך לאהוב, לתת, ללוות ולהתמודד גם מחר. הכאב של הילד אינו נעשה קטן יותר מפני שאבא ואמא חייבו הערב. אבל ייתכן שהכוחות של אבא ואמא להתמודד איתו מחר דווקא נעשו גדולים יותר.

ויש כאן עוד נקודה. לפעמים האשמה

לפני כמה שנים ישבתי עם זוג הורים לילד שמתמודד עם נכות מורכבת. בתוך השיחה סיפרה האם שבעלה הפתיע אותה ולקח אותה לכמה ימים של חופשה.

"היה נפלא", היא אמרה. "באמת נפלא. הילדים היו מסודרים, ידענו שהוא בידיים טובות, ואחרי הרבה זמן יכולנו קצת לנשום".

ואז היא שתקה לרגע. "אבל אתה יודע מה היה הכי קשה?"

הייתי בטוח שהיא עומדת לספר על טלפון שקיבלו באמצע החופשה. על משהו שהסתבך בבית, על מצב חירום, אולי על הצורך לחזור מוקדם מן המתוכנן.

"הכי קשה היה", אמרה, "שהיה לי טוב". לקח לי רגע להבין.

"פתאום תפסתי את עצמי יושבת עם בעלי ונהנית, ובאותו רגע חשבתי עליו. על הילד שלי. על החיים שלו. על כל מה שהוא עובר. והרגשתי נורא. איך יכול להיות שאני יושבת כאן ונהנית?"

המשפט הזה נשאר איתי.

כי לצד כל ההתמודדויות הגלויות שהורים לילדים עם צרכים מיוחדים גם נושאים איתם, קיימת לפעמים גם התמודדות פנימית יותר, שכמעט לא מדברים עליה: **האם מותר לי להיות מאושר, כאשר מישור שאני כל כך אוהב סובל?**

השאלה הזאת מקבלת משמעות מיוחדת בחג הסוכות, "זמן שמחתנו". התורה מצווה אותנו: "ושמחת בחגך". אבל מה עושה אדם שנכנס אל הסוכה יחד עם דאגות שאינן יוצאות לחופשת חג?

הילד עדיין מתמודד. הטיפול הבא עדיין מחכה. השאלה מה יהיה בעתיד עדיין קיימת. לפעמים גם בתוך החג עצמו יש

שיהיה לכולנו חג שמח, עם הרבה נחת ובשורות טובות.

26
רח' אבן דן | רובע ג' | אשדוד

איכות חדשה בלב הקהילה החדדית הוותיקה

דירה חדשה בלב הקהילה החרדית הוותיקה של אשדוד

רק 2 דירות בקומה

מרווחים ביני הבניינים

גינות ומדשאות מתחת לבית

הצטרפו למשפחות מאנ"ש שכבר בחרו במרומ

יותר מרחב ירוק ליד הבית.

4 חדרים החל מ-1,850,000 ₪

ערבות וליווי בנקאי הפניקס

שיווק בלעדי

טלפון: 055-400-3378 | 360

באם בזמננו היה 'בחרתנו' ללא ספק, הכל היה אחרת!

המלצה טובה על כלל ישראל!

שמעתי פעם מאחד המשפיעים רעיון נורא ומרגש.

בימים הנוראים, כאשר השטן מבקש לקטרג על ישראל, הוא בא לפני הקדוש ברוך הוא בטענה:

ריבונו של עולם, ראה כמה משקיעים הורים בילדיהם כמה הם מתפללים ומתחננים על נחת מצאצאיהם אבל מי אומר שהכול למענך ולכבודך?

אולי יש להם גם המון פניות אישיות לטובתם והנאתם זה רוצה לראות את בנו תלמיד חכם, זה חולם שיגדל למורה הוראה, אחר מבקש בן מוצלח ומכובד,

וכל אב ואם מצפים לרוות נחת מצאצאיהם.

אולי, מקטרג השטן, בתוך כל המסירות הזאת מעורבים גם רצונות ואינטרסים אישיים.

ואז, כביכול, משתיק אותו הקדוש ברוך הוא ואומר לו:

תסתכל על ההורים של הילדים המיוחדים שלי. תראה באיזו מסירות הם משקיעים. כמה כוחות הם נותנים. ימים ולילות של טיפול, דאגה, תפילה, חיזוק והתמסרות שאין לה גבול.

הם אינם מחפשים כבוד או מעמד. אינם עושים חשבונות של מה ייצא להם מזה.

הם פשוט אוהבים את הנשמות המיוחדות שהפקדתי בידיהם, ומתמסרים אליהן בכל ליבם ובכל נפשם, באמונה, באהבה ובמסירות שאין לה שיעור.

מול מסירות כזאת, גם המקטרגים משתתקים.

הורים יקרים,

מעבר לשליחות העצומה והקדושה שהופקדה בידינו, יש לנו גם זכות גדולה:

להיות מליצי יושר על כלל ישראל. שהמסירות, האהבה והאמונה שלנו יעמדו לזכותנו ולזכות כל בית ישראל, להשתיק כל קטרוג ולעורר רחמים וחסדים.

יהי רצון שנזכה כולנו לשנה טובה ומתוקה, שנת בריאות שלמה, שמחה וישועה, ורוב נחת מכל יוצאי חלצינו.

חזקו ואמצו!

אמז אן הממרה

שבת חיזוק, בוודאי נהנית מהשחרור וההתחזקות. אך עדיין מתחת לפני השטח נושבת האווירה; כולנו כאן מסכנים, ישנם אף צדיקים הדואגים לחזק אותנו וכדומה.

אך אצל 'בחרתנו' זה משהו אחר לגמרי. כולנו בני איש אחד נחנו. כולנו חברים בקהילתנו הק' דחסידי בעלזא. וכך כמו שיש עסקנים הדואגים למוסדות, ארגון הדואג לנצרכים, ארגון המסייע לחיתון הילדים, ישנו ארגון חדש יחסית המתאמן לעזור בידי כל אחד המתמודד בניסיון גידול ילד מיוחד. אחדד יותר. זה לא שהמשותף היחיד לכולנו הוא ההתמודדות והמסכנות. אלא אנו כולנו בעלזער חסידים, ובמסגרת זו התאספו כעת כלל המתמודדים באותה המשבצת.

החיזוק הפנימי והרגש המחזק, הוא הרבה יותר עמוק ואמיתי. משם בכוחות משותפים אפשר להתחזק ולהתחדש, להתאזר באמונה ולהסתכל על הטוב ולקוות להמשך הטוב בראיית חסדים נגלים וניכרים.

לסיום, אעז לחתום בדברי בעל המאור עיניים שהיו שגורים על לשון רבותינו הק'. שאחד הסיבות שיש לפעמים לצדיק ירידה ממדרגתו הוא בכדי להעלות עמו את כלל בני דורו. באם מותר לומר, הקב"ה ניסה את ידינו רבי נפתלי ושאר חבריו לעשייה בניסיון האישי שלהם. בכדי שנזכה שיהיה בקהילתנו ארגון קדוש שכזה המביא עזר ותושייה לכל הנבחרים שבחר בהם השם - לגדל נשמות מיוחדות אלו.

בפעם הראשונה כששמעתי על הארגון החדש "בחרתנו" שמחתי על הבשורה הטובה לכלל משפחות אנ"ש המתמודדים. בהמשך, כשהתבקשתי מפעילי הארגון המסורים לדבר ולשתף בקו המיוחד מהניסיון איתו התמודדנו עד לפני כמה שנים. הצטערתי עבורנו שבזמננו עת גידלנו את שני ילדנו ז"ל לא היה את 'בחרתנו'...

האמת אומר ולא אכחיש. במבט לאחור אני יכול לומר, ברוך השם התמודדנו בגבורה. אני ובעיקר בני ביתי וילדי המשפחה התאמצנו לגדל את הילדים כיהודים קדושים וטהורים לצד ניהול בית יהודי עם שאר הילדים הרגילים. המלאכה לא הייתה קלה, האתגר לא היה מרגין לב. אך הודו לשם קבלנו כוחות מהשמים ובאמונת אומן עשינו את המוטל עלינו בשמחה. אך, וכאן אני חייב להודות ולהביט בעיניים למציאות.

באם בזמננו היה 'בחרתנו'. ללא ספק, הכל היה אחרת. נכון שהצלחנו להחזיק את הראש מעל המים. אך כיום, ככל שאנו מתוודעים יותר ויותר לפעילות ולתוצאות הארגון אני עומד נפעם ומשתומם. זה משהו אחר לגמרי.

כל דרשה ושיתוף בקו הפעיל לחברי 'בחרתנו' מביא בעקבותיו תגובות ודשי"ם לצד שיתופים על התהליך החיובי העובר עליהם ועל משפחתם מעת ייסוד 'בחרתנו'.

עצם הכינוסים והישיבה יחד. כשהמציאות המורכבת מועלה על השולחן בלי כפפות ומחיצות. כולם מרגישים בחבורה יחד המתמודדת ביחד ולחוד, זה כח עוצמתי שרק מי שהרגיש עצמו לבד במערכה בלתי נגמרת יכול להבין עד כמה שווה הכח הזה.

ומשם, הידיעה וההרגשה לאבא או לאמא המעבירים במילים או בלי את השדר לילדי הבית שאנו לא סוג ב' חס ושלום אלא להיפך. זה מכפיל כח להמשיך ההתמודדות, ועדיין לא הזכרנו את היקף ההתייעצויות והשיתופי פעולה והעזרה שבין החברים המתמודדים כעת ביחד ובמשותף לצד מלוא הייעוץ והסיוע המעשי ע"י רכזי הארגון.

אפשר הרבה להאריך ולהעריך בגודל העניין, אך נראה שהמציאות שפחות משנה אחרי השבת הראשונה בהם הגיעו 130 משפחות מכל רחבי הארץ להשתתף בשבת. הרי בשבת השנייה אף שכזכור וכידוע הכל נהיה מהרגע להרגע. ביום רביעי התבשרנו בצער על הדחייה בשבת "היכלא דמלכא". אז העלה אי מה ההצעה לארגן את השבת, ואז תוך שלש שעות מעת שליחת הצינתוק נרשמו כ 180 משפחות. זה מוכיח דבר אחד. העוצמה והכח שמעניק הארגון הקדוש הזה למעל מאתיים משפחות אנ"ש...

איך הגדיר לי זאת אחד בירושלים; אחרי תקופה של הצטרפות ל'בחרתנו' קלטנו את המהפכה שעברנו. ממשפחה מסכנה מתמודדת, נהפכנו למשפחה בעלזאית רגילה שיש לנו אתגר והתמודדות...

כהמשך ותוספת להנ"ל, ארשה לעצמי להאיר נקודה נוספת לאנשי שלומנו חסידי בעלזא. בתקווה שאצליח לבטא את הנקודה כראוי לתועלת העניין. פשוט וברור שלא אלמן ישראל. יש הרבה ארגונים מבורכים ומשובחים הדואגים ועומדים לימין משפחות המתמודדים. אך האמת צריכה להיאמר, בלי לפגוע באף אחד חס ושלום. 'בחרתנו' הינו משהו אחר לגמרי.

כל משפחה המתמודדת ומגיעה לאירוע או

הרב מרדכי גרינפלד
משפיע ומחשובי המחנכים בבני ברק

אחר תקופה של הצטרפות ל'בחרתנו' קלטנו את המהפכה שעברנו. ממשפחה מסכנה מתמודדת, נהפכנו למשפחה בעלזאית רגילה שיש לנו אתגר והתמודדות...

ואנחנו לא נדע! מה נעשה?

מהו הגישה הנכונה וההתייחסות הנכונה לבני משפחה או חברים המתמודדים עם בן חולה ל"ע...

השו"ת עם הרב נפתלי שובקס

שלא כולם יודעים, אז נאחל לו מזל טוב לבבי כרגיל. באם כולם יודעים, כדאי לזרוק מילה, בפרט באם אתה קרוב אליו, שלא ירגיש שאתה מתעלם. למשל, לאחל לו מזל טוב באיחול ברכה לנחת ואז לציין, היה לי צער לשמוע את ההתמודדות שלך, השי"ת יעזור שיהיה לך הרבה נחת, או לשלוח עוגה כמזל טוב ולהוסיף, בכל עת אנו עומדים לימינך... כך, התייחסנו בעדינות וגם נתנו לו אפשרות לפתוח ולהרחיב בעניין כרצונו, או להמשיך בשתיקה.

האבא מביא את בנו בפעם הראשונה לשטיבל. לומר משהו לאבא? לקרב את הילד?

אני לא בטוח שהאבא רוצה שבנו יהיה ה'חפץ מצווה של השטיבל' ובוודאי שלא האבא עצמו... כך שהכל תלוי, באם אתה מהסוג שלא מתייחס לילדי חברים, אז למה כעת כן? אך באם אתה קרוב לאבא ואתה יכול להאיר פנים ולהתייחס לילדו הרגיל, כנראה שהאבא ייהנה.

כן. השאלה כל דבר איך עושים את זה. אף אבא לא י'הנה', שמחזקים אותם או את ילדיהם, דהיינו הם 'מסכנים' וצריכים חיזוק, אך הארת פנים זה משהו שמדבר ומחזק כל יהודי.

אפשר אולי אפילו לתת חיזוק לאבא במחמאה עקיפה, כמו, להגיד לילד: "הוואו! איזה חליפה יפה יש לך".

שמתייחסים להתמודדות שלהם. הם מרגישים כאילו נכנסו לרשימת המסכנים. לעומתם ישנם כאלו שמחכים להתייחסות ואולי אף לחיזוק. ואפילו אותו אדם, יכול להיות יום ככה, ויום ככה...

כן, שאיננו יכולים לקלוע מראש האם קלענו למטרה.

מה שכן, אנו יכולים להתכוונן, להיות במקום של נתינה ואיכפתיות אמיתית. ואז יותר יותר סיכויים שדברינו יתקבלו.

על כן, לפני הכל - אנו צריכים לעצור ולחשוב לעצמנו, מה אני רוצה כעת.

באם אנו חוששים שהמניע שלנו הוא פשוט סקרנות, אז לעצור בבקשה. הוא לא המקור מידע שלנו, עדיף באמת לשתוק.

או שאני מרגיש בעצמי במבוכה, ואני לומר לו משהוא כדי לצאת מזה טוב, אזי גם במקרה שכזה, לא נוכל לחשוב עליו באמת, מהו הטוב בעבורו, ומומלץ לשתוק.

מצד שני, אי אפשר לומר, 'שב ואל תעשה'. מדגיש ר' נפתלי. כי בדיוק כפי שהוא קיבל התמודדות, גם אנו קבלנו התמודדות איך להתייחס. עלינו להתמודד ולא לברוח לצד השני של הכביש...

כדאי לעצור ולחשוב, מה באמת 'הוא' רוצה וצריך. באם ההורה עדיין חושב

לאחרונה עם התחזקות פעילות "בחרתנו" על שלל אגפיה, החדשים והוותיקים, גוברת מודעות והתייחסות אנשי שלומנו למציאות השוררת אצל למעלה מ 200 משפחות אנ"ש בארץ ישראל.

שאלות ובירורים מגוונים התחילו להגיע למשרדי "בחרתנו". המשותף לכל השאלות אחת היא, רצון אמיתי ובירור כנה לדעת; מהו הגישה הנכונה וההתייחסות הנכונה לבני משפחה או חברים המתמודדים עם בן חולה ל"ע.

לצורך כך פנינו להרה"ג נפתלי שובקס שליט"א חבר וועד משמרת החינוך וחבר וועד רבני "בחרתנו". העלינו על השולחן מגוון שאלות שהגיעו לאחרונה, ורבי נפתלי ניאות להעביר את משנתו הסדורה לתועלת מאות משפחות חברי "בחרתנו" בפרט ולהנאת אלפי אנשי שלומנו בכלל. קראו וקנו דעת.

לבן משפחה / חבר בשטיבל נולד בן מיוחד. האם מותר וכדאי לברר פרטים? לחזק באמונה? האם ואיך מציעים עזרה?

אין באמת תשובה, או 'שלחן ערוך' מסודר שיתאים לכולם.

ישנם כאלו שלא נעים להם

פרלשטיין
משכנתאות

לקהל לקוחותינו
ולכלל אנשי שלומינו
א גוט יום טוב
מיט פיל השפעות טובות

מעבירים את המסר והמחמאה להורים על ההשקעה בילד, אך בצורה מכובדת.

ככלל; איך יודעים מתי לדבר ומתי לשתוק. מתי נכון לשאול ומתי עדיף שלא?

האמת, שצריכים להתפלל תפלה קצרה "ה' שפתי תפתח" שלא נכשל.

אך בכללי, כפי שאמרנו, ברגע שאנו מדברים רק לסייע ולעזור לו, אז מותר וצריך לנסות, אף שבהחלט אף פעם אי אפשר לדעת, האם האמירה תקלע או תפגע ח"ו...

מה שכן. צריך לזכור, אף פעם לא לשאול ברבים.

אשתף במשהו אישי. היה זה לפני 25 שנה, עברתי ברחוב ומישהו התעניין אצלי בקול רעש גדול, לגבי בני ביתי שחלתה אז בכליות. אף שמבחינתנו הדבר לא היה סוד (אנו שמרנו את האנרגיה על הריפוי והחיזוק, ולא לשמירת סודות מדינה...), אך נראה שעדיין יש מרחק גדול עד להכרזה בבית המדרש...

ככלל; אילו סוגי משפטים כדאי לומר, ואלו אפילו שנאמרים מתוך כוונה טובה עלולים דווקא לפגוע?

מה לא:

1. כל מה שיכול להתפרש שהכוונה והמטרה זה "לחזק" אותם, זה פוגע. אכן באם רבי מייך בידרמן שליט"א היה אומר את אותו משפט זה היה מחזק, כי אנשים מחכים לשמוע ממנו דיבורים שכאלו. אך באם אני יאמר זאת, לא בטוח שממני הק' הוא מצפה לשמוע שיעורי בטחון והתחזקות...

2. לא להתנדב לתת עיצות והדרכה. כשכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א היה בביקור בתשמ"א אצל האדמו"ר מליובאוויטש זי"ע ציטט מחותנו הריי"צ זי"ע; כשרואים אדם מתמודד עם קושי "עצות לא צריך להציע מעצמנו, כסף כן..."

כך גם לגבי הרצון לחזק ולתת עצות, אפשר להיות רגוע. החבר או הגיס גם יודע את דברי האמונה הללו, וגם כבר שמע כנראה את העצה הפרקטית, כך שאפשר פשוט לחפש נושא אחר לשיחה.

3. בכלל, אין גם צורך לשתף, שבן-דוד / השכן שלך גם עבר אותו התמודדות. חוץ מזה שלא כל סיפור דומה, הרי זה כאילו מזיז את הפוקוס ממנו אישית. כמוכן, באם האדם עצמו עבר את זה, אז זה משהו אחר...

מה כן:

העיקר צריך להיות השדר: כואב לי את הכאב שלך. אני אתך. איכפת לי ממך. (כמובן רק אם זה אמת). באם השדר נקלט אחרת, זה בעייתית...

מה הגישה הנכונה במקרים כשהמציאות חריגה וזעקת התייחסות, הילד מתפרע ומשתולל בשטיוכל? הילד זורק ספרים?

השאלה האמיתית הוא, מה אנו חושבים באמת על הבאת ילד כזה לשטיבל ל'קבלת שבת'. יכול להיות שהגישה הפנימית שלנו אומרת: הילד המיוחד הזה אמור להישאר בבית. תתמודדו איתו. כאן זה בית-מדרש עם כללים.

אני רוצה לשאול רגע. באם יש אדם השוקל יותר מהרגיל, או גבוה יותר, יש לו זכות

לעלות על הפארענצ'עס, ולתפוס יותר מקום?... יש לו זכות להגיע ולקחת יותר חמץ בשטיבל?... לאדם שיוצא לו אפצ'י קולני מדי, מותר לבוא ולהפריע בשמו"ע באפצ'י העסיסי שלו?...

חושבני שכולנו מסיכים שאנו לא סדום. ואין לנו מיטת סדום.

אין סטנדרט של מטר-שבעים על... ושמי שגבוה או רחב מזה אסור לו להסתובב בין הבריות. הקב"ה ברא את הבריאה שבכל קהילה יש את כל הסוגים. מי שנוול בקהילה שלנו, הוא בעצם נולד לכולנו!, כולנו חייבים להתמודד...

הילד הזה נשלח משמים להוריו, למשפחתו, לשטיבל, ולקהילה. כולנו שותפים בנשיאת העול.

זכותו להגיע לכאן כמו שיש לי זכות להגיע...

לפני שנים נכנסתי לקוויטל בקודש פנימה לפני ימי", והתמונה נצרבה לי בזיכרון. לפניי נכנס אברך עם בחור במצב מאוד קשה, הוא לא שלט כל כך בעצמו והוא היה קצת מלוכלך ודוחה לצערנו. אני זוכר, שהבחור עמד והכריז בקול למרן שליט"א: אני חסיד בעלזא! המחזה היה מדהים, מר"ש ישב על מקומו וחיך אליו, שאל אותו לשמו, והתייחס אליו כמו אבא המתייחס לכל ילד בלי הבדל...

בהזדמנות זו אציין הרגשתי האישית שיש בשולחנות הסטורים במועדים שמתקיימים ברחבה של ההיכל. מה נאה המחזה הכל כך 'פאר אידען וועגענס', לראות איך שבמזרח בסמיכות לבמה עליה ישב מר"ש, ישבו בחורים ילדים מתמודדים בכסאות גלגלים, שהיה להם לראשונה בחייהם הזדמנות ליהנות ולחוות שולה"ט בחצר קדשינו.

לעניינינו. באם אפשרי לעזור תכל'ס בלי 'מצב' מיותר, כדוגמת דחיפת ממתק ולהרגיע את הילד, למה לא.

אך לנצל את ההזדמנות להעשיר את האב בעצות ורעיונות פרקטיים, חבל! לא מועיל וגם מזיק. האבא יודע כל מה שאתה אומר לו...

נשאר לנו לשמוח ולהודות להשי"ת, שאנו בצד שהילד של החבר מפריע לנו, ולא חס ושולם להיפך....

לסיום, אציין סיפור מרגש ששיתף הרה"ח אהרן פרידמן (בן פערל לרפו"ש) בשבת 'בחרתנו'. היה זה לפני שנים רבות קרוב לחתונת אחד מילדיו. האח במיוחד יהושע רצה לשיר סולו בחתונה, ור' אהרן ביקש מר' ירמיה דמן ללמד את בנו כמה שירים, ואכן הוא היה מרוגש ושר בחתונה.

היה שם אחד שהרגיש שהדבר לא מכבד ואולי אפילו מביך, והעיר לי מדוע אני נותן לו לשיר כך ברבים. ענית לו - שיתף ר' אהרן: "היית מעדיף שאסתיר אותו מאחורה, ואז תגיד 'נעבעך, זה בנו של אהרן פרידמן?' יהושע הוא בנו! ואח של החתן, הרוצה לבטא את שמחתו בחתונה. אם יש לך בעיה עם זה אתה יכול ללכת לטיפול אצל אהרן פרידמן..."

מה אנחנו עושים כשהמצב מסתבך, פעם אחת הצענו עזרה וקבלנו תגובה צוננת, למה אנחנו מתערבים. אחרי תקופה מקבלים התלחשויות למה אנחנו לא מציעים עזרה?

אולי לא נעים לענות את התשובה, אך לדעתי זה האמת כפשוטו. הוא מתמודד עם צרה בביתו. אתה תתמודד עם זה שאן לך רוח-הקודש לדעת מה ואיך לומר / לא לומר...

מה שכן. אפילו באם הוא דחה אותך. נסה בכל בכוחות להבין אותו, אולי היה לו רגע קשה. אל תברח ממנו, תמשיך להישאר סמוך אליו. המציאות הוא שלב מרגיש לב. באם בלב תמשיך להישאר קרוב אליו, כשהוא יצטרך לעזרה ממך, הוא כבר יפנה אליך...

לסיום נשמח לקבל טיפ להורה המתמודד לצד טיפ לבן המשפחה או החבר?

להיהודי החשוב שקיבל ניסיון מהשמים. הרשה לי לומר לך משפט אחד:

חיך קודמים! האנרגיות שלך מוגבלות, אתה חייב לשמור עליהם לכם ההורים וליד וכמובן לשאר ילדי המשפחה הצדיקים. כל שאר החישובים והחשבונות, מה אנשים חושבים והאם הם מבינים או מתחשבים, זה מיותר ומזיק. כל גרם אנרגיה המושקע בתחום הזה, גורע מהדברים הנחוצים והחשובים כעת באמת. ליהודי שכן משפחתו או חבר מתנסה כעת: עשה טובה באמת למענו ולמענך. השתדל להישאר הכי טבעי, הוא נשאר אותו בן-אדם, לא צריך לשנות כיוון וגישה ואפילו לא לשנות טון בדיבור וכדומה, אפילו כשמדברים אל הילד.

מה שאני כן מציע, מומלץ להציע כמה שיותר עזרה טכנית, בייבי סיטר או עזרה בהסעות וכדומה. זה מחמם את הלב, ואין חשש של פגיעה כאילו מנסים לעזור או לחזק, מדובר בעזרה טכנית שכל אחד מבין.

בכלל, כדאי לזכור שהמציאות מוכיחה שכל משפחה או חברים שנעמדו לימין המתמודדים וסייעו להם. בהמשך, הרגישו בעצמם עד כמה הם הרוויחו והתקדמו בצמיחה אישית מדהימה עם הרבה סיפוק.

הברכה שקיבלה משמעות אחרת!

ערב יום כיפור.

אנו עומדים ליד מיטת האינקובטור זוג הורים ידיים זהירות וקמוצות תינוק ישן בשלווה, קטן ותמים, ואינו יודע דבר מכל מה שהעתידי טומן בחובו.

אחרי תקופה ארוכה של המתנה, זכינו סוף־סוף לחבוק בן. היו לנו חלומות, ציפיות ותכנונים. כמו כל זוג הורים צעירים, דמיינו עבורו עתיד ורוד. ראינו בעיני רוחנו איך הוא גדל, מתפתח, לומד וממלא את הבית בנחת.

אבל המציאות השתנתה ברגע אחד.

כבר בימים הראשונים לחייו התברר לנו שהילד שלנו עתיד לצעוד במסלול אחר. מסלול מיוחד. בח' בתשרי הוא עבר את הניתוח הראשון מתוך סדרת ניתוחים שעוד היה עליו לעבור.

בתוך זמן קצר הניחו הרופאים בפנינו את כל המידע. האבחנה הייתה ברורה, והצפי לא היה פשוט: נכות פיזית ושכלית קשה. ואנחנו... אנחנו המשכנו להביט בפניו הקטנות והמלאכיות, מלאות הטוהר והיופי, והתקשינו להבין כמה התמודדות כבר מונחת לפתחנו.

ואז הגיע ערב יום כיפור. בעלי פתח את המחזור. הגיע הרגע של ברכת הבנים. הוא הניח את ידיו על ראשו הקטן והתחיל לברך:

"יְשִׁימְךָ אֱלֹקִים כְּאַפְרִים וְכַמְנָשָׁה..."

עמדתי לצידו. יש מילים שפשוט אי אפשר לשמוע בלי לעצור. ראיתי את הגוש שעולה בגרונו. את הקול שנשבר. את הדמעות שמתחילות לרדת.

וכשהגיע למילים: "ויהיה חשקך בתורה ובמצוות..." כבר לא יכולנו לעצור. עמדנו שם, שני הורים צעירים, ובכינו. פתאום קיבלו המילים המוכרות משמעות אחרת לגמרי. בכינו על החלומות. על הציפיות על ההכנעה מול רצונו של השי"ת.

כמה שנים חלפו מאז - ההתמודדות עדיין כאן. היא יומיומית, מורכבת ולא תמיד פשוטה. אבל בכל שנה, כשמוגיע שוב ערב יום כיפור ובעלי עומד מול בנו היקר ומברך אותו, אני חוזרת באחת לאותו ערב ראשון.

לאותו תינוק קטן שרק נולד. לאותן ידיים שרעדו מעל ראשו. לאותן דמעות שנפלו על המחזור. ולרגע שבו עדיין לא ידענו איזו דרך ארוכה מצפה לנו.

והיום, אחרי כל מה שעברנו יחד, אני מביטה בו ורואה כמה עומק, כמה קשר, כמה אהבה וכמה כוחות יכולים להיוולד דווקא מתוך מציאות שמעולם לא בחרנו בה. ובכל שנה, כשאני עומדת שוב לצידם ושומעת את אותן המילים,

הלב חוזר לאותו ערב יום כיפור

אותה ברכה. אותו ילד יקר. אבל בכל שנה היא מקבלת עבורנו משמעות עמוקה יותר.

צעיירי בחרתנו

הרה"ג דוד שובקס שליט"א
רב דקהילתנו הק' בקרית גת ור" דובר שלום

אבן קטנה. מציקה אכן, אך זה כבר רק אבן קטנה, זה כבר לא השק הענק והכבד עם האבנים הגדולות.

...

הארגון הקדוש "בחרתנו" מטרותיו אחת היא לעזור לאנ"ש המתמודדים עם ילד או ילדה חולה בבית. אך מבחינתי, לחלק מההורים זהו עדיין הרגשה של איחוד שותפים לדרך. דבר המוכיח את עצמו באופן מדהים ומרגש בעזרה ותושייה לצד חיזוק וכת.

אך עדיין, כולי עלמא מודים. התמודדות של אברך צעיר בן 22 שעתידי בנו הנוול עדיין לא ברור, וההורים הצעירים מבולבלים ומרגישים שחשך עיניהם עולמם. אינו דומה לסיפור כואב של יהודי בעל ארבעים לבניה שזכה כבר לחתן כמה ילדים ומתמודד עם בחור חולה בביתו. ההבדל הוא כמעט שמים וארץ.

וכאן מגיע ההתרחבות הייחודית של ארגון "בחרתנו". בנוסף לכלל הפעילות הוסיפו נדבך ייחודי ותועלת בפתיחת אגף "צעירי בחרתנו".

יושבים אברכים כמעט באותו גיל ממש המתמודדים כמעט באותו התמודדות. לא קל תמיד לפתוח את הפה ובעיקר את הלב, אך בהמשך, אחרי שהפה מדבר והלב נפתח, העיניים זולגות...

אולי זה יראה כזומא, אך זהו המציאות בסוף. לפעמים, הרגליים כמעט יוצאות בריקוד של אושר והודיה להשי"ת מלווה בתפילה לאבינו שבשמים שימשיך לתת כח ומוח להמשך הדרך, כי אתה "בחרתנו"...

כך בכל צער, האדם לא יכול להתנחם ולהתחזק, בלי ניחום ממשהו שעבר את זה. כך רואים גם בספר איוב, שהחברים ניסו לנחמו בדברים שהם לא עברו, והוא לא התנחם.

אחד מהדברים המעניינים בעולמנו, הוא המציאות האנושית המרתקת הבאה; מגיע לאדם שעת שמחה אפילו משמח מאוד, אך אף על פי כן הוא לא מצליח לשמוח, הוא לא מרגיש את השמחה. הוא לא יכול לבטא את השמחה בעצמו לבד, חש כאילו נחנק מבפנים, אך כשמוגיעים חברים, אז האדם חוֹן ומרגיש את השמחה.

אותו הדבר קורה לא עלינו כשיש לאדם צער. האדם לא יכול לקבל את זה, אין את הכלים להרגיש ולקבל את זה לבד. עד שמוגיעים חברים לנחם ויושבים יחד, אז אפשרי במידת מה להפנים את זה.

באם נרצה להעמיק עוד יותר, יש הבדל גדול בין עת שמחה לעת צער. בעת שמחה כל אחד יכול להיות החבר המשתתף הגורם להרגשת השמחה. אברך עושה שלום זכר או קידוש, כל יהודי המגיע להשתתף בשמחה, יהיה זה שכן מבוגר או דוד קרוב, הרי זה משמח ומוסיף להרגשת השמחה.

אך במקרה צער, המציאות הינו אחרת.

כשמישהו יושב שבעה, לכל אחד יש מצווה לעלות ולנחם. אך אף אחד לא יכול לנחם באמת, כמו האדם המתיישב ואומר: אני עברתי את זה.

בעת שמי ע חבר שמבין באמת את הצער, אזי, מהאבנים הגדולות השוכבות בלב, נהיה מזה כאילו

השירות

זה מה שעושה את כל ההבדל!!!

רוצה לקנות רכב?

אל תוותר על ליווי אישי ומקצועי
החל משלב מכירת הרכב הישן
ועד עלייתך לכביש עם הרכב החדש

ביטוח רכב

טרייד אין

אפשרויות מימון

גם רכבים חדשים

קניית רכבים

אפשרות לטיפול מקיף

"מרדכי הברפלד" ליווה אותך צעד אחר צעד עד לרכב חדש!

מרדכי הברפלד

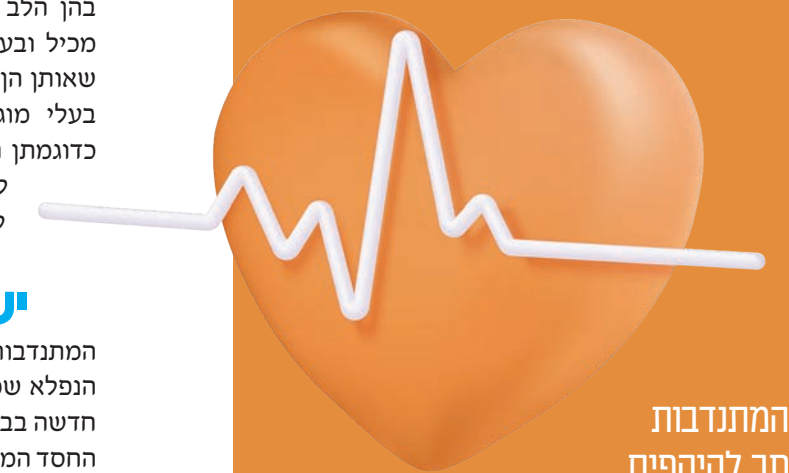
לקנות רכב בראש שקט

054-840-4133

אלמנות | שירות | תוצאות

מביאות עיון את הלב!

אגף המתנדבות
מתרחב להיקפים
מרשימים - משיתוף פעולה
עם סמינרים דרך הקמת מועדוניות
חדשה בירושלים לע"נ מרת שרה
רבקה בת ר' שמחה ע"ה אונגאר
ועד לגיוס עשרות מתנדבות
בתקופת המלחמה.

ומעל 200 מתנדבות שביקשו
להצטרף לפרויקט המיוחד של
'בחרתנו' בתקופת החופש
הגדול והביאו לנתון המדהים:
**מעל 720 שעות של
התנדבות בחודשים
תמוז-אלול תשפ"ו!**

ח.ה. בינעט

חדרי הלב

כמה חדרים קיימים בלב? שאלה קלה, לכאורה. בלב הרי קיימים שני חדרים: חדר ימני וחדר שמאלי, כשמחיצת הלב מפרידה ביניהם.

האמנם?

יש לבבות שבהם מסתעפים הרבה יותר משני חדרים. הם לא ישתקפו בצילומי רנטגן או כל אמצעי טכנולוגי משוכלל ככל שיהיה, אבל חדרים אלה קיימים גם קיימים.

הכירו את המתנדבות של "בחרתנו", תלמידות מתיכון "בית מלכה" ירושלים, אשדוד ובית שמש. הן אלו שפועם בהן הלב שקשה לספור את חדריו. יש להן לב גדול, מכיל ובעיקר - אוהב. הדבר בא לידי ביטוי בשעתיים שאותן הן מקדישות למשפחות שמתמודדות עם ילדים בעלי מוגבלות. בקביעות ובמסירות שקשה למצוא כדוגמתן הן מתמידות להוציא את הילדים מהבית כדי לשמור עליהם, להעסיק אותם ולהעניק להם למשפחתם פיסה מהלב משלהן.

יש דופק

המתנדבות של "בחרתנו" לא נולדו השנה. מערך החסד הנפלא שמפעילים התיכונים, גם הם לא מהווים בשורה חדשה בבעלזא. בכל תיכון "בית מלכה" מפעילות רכזות החסד המסורות אגפים ייעודיים הכוללים עזרה ליולדות, עזרה למשפחות מבורכות בתאומים, הכנת מאפים לבתי חולים וכמובן - מתנדבות לשמירה על ילדים עם מוגבלויות - אותן הארגון מעודד ומתגמל בדרכים שונות.

גב' ב' הדמות שמפעילה את מערך ההתנדבות המבורך שעומדת מאחורי הפעילות של "בחרתנו", מספרת על התפנית שחלה בסיפור:

בתקופת המלחמה - פורים תשפ"ו, מערך החסד של הסמינר לא היה פעיל בעקבות המצב הבטחוני, ומהשטח עלה הצורך הקריטי במתנדבות דווקא בימי החופשה ובזמני מלחמה,

כאן נכנס הארגון לתמונה, והציב לו למטרה להעלות את ההתנדבות עוד קומה, ולקחת חסות על הימים המאתגרים שנופלים בין הכיסאות, כדי שהמשפחות יוכלו לקבל מענה מיטבי בכל זמן ועת.

הלב החל להמריץ את זרם הדם בעוצמה חדשה, והדופק רק החל לעלות...

חופשת הקיץ, ערב פסח זמני מלחמה וחגים - כן, גם בזמנים מורכבים אלה - יש מענה!

"בתקופת הקיץ, למשל", משתפת אותנו ג', אמוא ליענקי בן ה-4 שמתמודד עם מוגבלות תפקודית, "המתנדבות מאירת הפנים שהגיעה להוציא את יענקי היתה בשבילי הצלה כפשוטה. "עצם הידיעה", היא ממשיכה לספר, "שתכף תבוא המתנדבת, תעניק לנו שתיים או שלוש של רוגע, כבר עשתה לי טוב על הלב. ידעתי שיהיה לי אז מרווח זמן לנשום, אולי לארגן קצת את הבית, או אפילו להעז ולצאת לקניות. תאמינו לי, הכל בא בחשבון..."

גב' ב' מדגישה כי כל זה מתנהל רק בזכות רכזות החסד המסורות של "בית מלכה". שיתוף הפעולה והניסיון המבורך שלהן ראוי להערכה, ויותר מכך. ובזכותן מתקיים הקשר הישיר בין המתנדבות לבין "בחרתנו". כאשר בארגון דואגים לעודד את המתנדבות, לתגמל ולתת להן זריקות של כוח,

אחרי פסח תשפ"ו כשנכנסו ראשי הארגון אל מרן שליט"א בקודש פנימה, הוכנסו כל שמות המתנדבות בקוויטל מיוחד, מרן שליט"א הביע התעניינות ושאל אם מדובר בבנות שנמצאות בגיל השידוכים, ולאחר מכן ברך אותן בשידוכים טובים!

בחפץ לב

נשמע אותן מכלי ראשון, רכזות החסד בסמינר, כאשר הלב מדבר בפני עצמו, אי אפשר שלא לשמוע.

ספרי לנו מעט אודות המתנדבות של בית מלכה ב"בחרתנו"!

הגב' ו', רכזת החסד "בית מלכה" ירושלים:

"אנחנו מנסים במקסימום האפשרי להתאים בין הילד לבין המתנדבת כדי שההתנדבות תיעשה ברצון. לפעמים מתעורר הצורך להחליף בין זוגות, לעודד ואף לדחות בעדינות.

"אבל מה שקורה בהמשך מרגש ביותר: במהלך ההתנדבות נרקם קשר מיוחד בין המתנדבת לבין הילד. הן פשוט אוהבות את הילד שהן קיבלו ומתמסרות אליו באמת. הדבר בא לידי ביטוי כאשר הן מתנדבות מעבר לשעות ההתחייבות. הן באות לבקש מרצון לשמור עליו..."

הגב' כ', רכזת החסד "בית מלכה" בית שמש:

"אצלנו מתאפשרת ההתנדבות רק בכיתות י"א וי"ב, בסוף כיתה י' מתחננות כבר הבנות להתקבל ל"ליגה" הנבחרת... מטבע הדברים, מלאכת השיבוץ וההתאמה בין המתנדבת לבין הילד דורשת זמן, אבל הבנות פשוט רודפות

אחרי: "מתי זה מתחיל?" ולא מרפות. "מתי התור שלי להתנדב?"

"בחופשת הקיץ הנוכחית הייתה היענות אדירה מצד התלמידות: התגייסו לפרויקט של 'בחרתנו' כמאה מתנדבות! לכאורה, זה הזמן של הבנות להשתחרר מעט מהלימודים, להרפות מעט, אבל לא הן - המתנדבות של 'בחרתנו' - יש מישהו שמחכה להן".

הגב' א', רכזת החסד 'בית מלכה' אשדוד:

"לקראת רישום התלמידות להתנדבות אנחנו משקיעים בתעמולה המיועדת בעיקר לכיתות ט' שטרם התנסו בהתנדבות, תוך שימת דגש על חשיבות העניין. הבאנו את דברי הזוהר הקדוש האומר כי כאשר הקב"ה מבקש להעניק מתנה לאדם, הוא מזמין לו עני כדי שיזכה האדם לתרום לו מממונו. גם כאן תקף אותו עיקרון: ההתנדבות הזאת היא לא פחות ממתנה ישירה מאת ה'.

"אי אפשר שלא לציין את הלב הגדול והרגישות המיוחדת של המתנדבות שלנו! הן אוהבות את הילדים ומחוברות אליהם באמת. יש מתנדבות שלאורך כל שנות התיכון מתנדבות על אותו הילד, ומרצונן האישי הן באות להוציא את הילד גם בחופשים, ואני מכירה גם מתנדבות שכבר סיימו סמינר, ועדיין, עד החתונה ממש, הן ממשיכות להתנדב..."

דברים היוצאים מן הלב

ביקשנו לשמוע מקרוב את דפיקות הלב: פנינו לאימהות של הילדים, שאלנו, קיבלנו גם תשובות - לא נגענו בהן.

תארי לנו את העזרה המתקבלת בזכות המתנדבת:

ד' ק', אמוא לילדה בעלת צרכים מיוחדים:

"בכל ליל שבת באות אלי שתי מלאכיות בדמותן של מתנדבות... הנס הגדול הוא שכל הילדים האחרים בבית גם מוזמנים להצטרף אליהן. אני מגדירה את זה כחבל הצלה. כל הזמן אני יודעת ש... הנה, עוד מעט אדליק נרות, רק עוד מעט ויהיה שקט. אין לי מילים להסביר את גודל העזרה".

"גם בחופש האחרון באו אותן המתנדבות להוציא את הילדים. זה נתן לי מרווח נשימה ושעה של מנוחה. פשוט זמן לעצמי".

ס' ג', אמוא לילד בעל צרכים מיוחדים:

"האמת, בהזדמנויות שונות הגיעו הצעות של שמירה על הילד שלי, אבל תמיד הרגשתי חוסר נעימות וסירבתי להיעזר. אבל אז הגיע 'בחרתנו'

אנחנו מנסים
במקסימום
האפשרי
להתאים בין
הילד לבין
המתנדבת
כדי
שההתנדבות
תיעשה ברצון.
לפעמים
מתעורר
הצורך
להחליף בין
זוגות, לעודד
ואף לדחות
בעדינות.

במבט ראשון זה נראה שהילדה לא מתקשרת, אבל עם הזמן למדתי את השפה שלה. לִמְדַּתִּי מֵהָטוֹב לֵה וּמֵהָ לֵה. מִזִּיק לֵה. מֵהָ הִיא יִכְוֹלָה לֵאכֹל, וּמֵהָ לֵא, הִיא מִשְׁתַּפֵּת אוֹתָנָה בְּכִבְרַת הַדֶּרֶךְ שֶׁאוֹתָהָ עֲבָרָה.

ובאופן מיוחד כל כך הצמיד לי מתנדבות. קיבלתי הרגשה כאילו אני עושה לכולם טובה, ולא ההיפך... היתה זו הפעם הראשונה שהעזתי לחשוב על הרעיון. אבל מאז, אני לא מבינה, איך יכולתי אחרת?

"אני חייבת לומר שבזכות ההתנדבות הזאת אנחנו מסוגלים להשקיע הרבה יותר בילדים האחרים שבבית, וגם בילד המיוחד בעצמו. כאשר מציעים לנו טיפול רפואי חדשני כלשהו, אני יכולה לסמוך על המתנדבות שלי ולהתקדם עם הטיפול בביטחון וברוגע.

איזה מסר מיוחד תרצי לומר למתנדבות כולן?

ד' ק': "יש קונה עולמו בשעה אחת!" **ס' ג':** "אני מבקשת שתכינו לי מקום בעולם הבא קרוב לידכן..."

באילוי לב

בואו נעלה את המתנדבות המיוחדות שלנו על הבמה. בואו נכיר מקרוב לב שידוע רק להתרחב עוד ועוד, כאילו אין צלעות שמגבילות אותו. בפשטות ובענוות חן הן מתארות לנו חוויה ושמה "התנדבות".

ספרי לנו מעט על ההתנדבות שלך:

ר' ש', מתנדבת אשדודית, מגדירה את

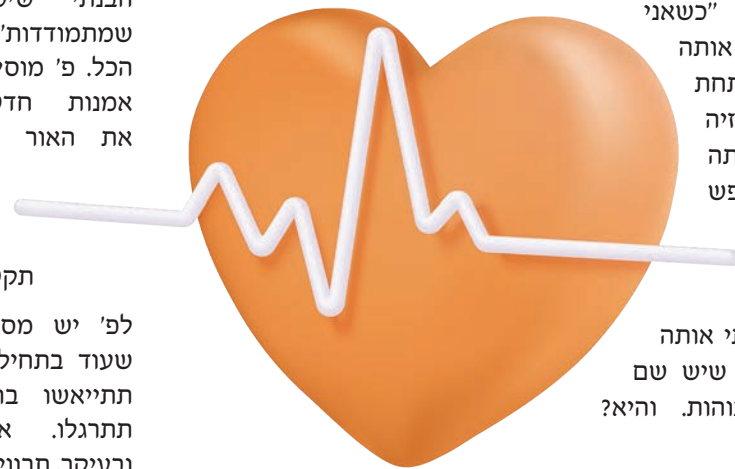
ההתנדבות שלה כ"מטען השבועי שלה":

"אני יודעת שזה נשמע באסורד", היא מתחייכת, "אבל הכח והסיפוק שאני מקבלת בזכות ההתנדבות הם בשבילי פצצה של אנרגיה".

היא מספרת שהילדה כבר "שלה" במשך שלוש שנים(!) היא מקבלת אותה כמו שהיא, לא שופטת ולא מבקרת. ופשוט מחזירה את מה שהיא מקבלת: אהבה.

"במבט ראשון זה נראה שהילדה לא מתקשרת, אבל עם הזמן למדתי את השפה שלה. למדתי מה טוב לה ומה מזיק לה. מה היא יכולה לאכול, ומה לא", היא משתפת אותנו בכברת הדרך שאותה עברה.

"הילדה שלי אוהבת מאוד להשתעשע במים", מציינת ר'. "כשאני לוקחת אותה לגינה, אני פותחת לה את הברזיה ומרטיבה אותה קצת. בחופש החלטי לעשות את זה רציני... לקחתי אותה לפארק, כזה שיש שם ממטרות גבוהות. והיא?

פשוט חגגה! האמת, הייתי לחוצה קצת מהדרכים והאוטובוסים, אבל בכל מקום עזרו לי אנשים להעלות את כיסא הגלגלים, ואפילו החמיאו לי. זה היה מרגש", היא מסכמת.

"נכון שזה לא תמיד קל, וצריך למצוא לזה את הזמן", היא מודה בכנות, "אבל זה שווה את זה".

פ' פ', מתנדבת מבית שמש, אומרת שההתנדבות חשפה אותה לעולם חדש: "פתאום ראיתי ילדים בעלי מוגבלות, הבנתי שיש משפחות שמתמודדות", אבל זה לא הכל. פ' מוסיפה: "למדתי אמנות חדשה: למצוא את האור שקיים בילד שקיבלתי, אף על פי שלא הייתה תקשורת מצדו".

לפ' יש מסר למתנדבות שעוד בתחילת דרכן: "אל תתייאשו בהתחלה. אתן תתרגלו. אתן תלמדו, ובעיקר, תרוויחו".

פ' ק', מתנדבת נוספת מבית שמש מתארת לנו את השינוי שחל בה מאז שהיא החלה להתנדב ב"בחרתנו": "אני כבר לא שופטת אנשים. כי לעולם לא אדע את התמונה השלימה, ואת ההתמודדות שמחכה להם אולי בבית. היא מספרת על תובנה חדשה שצמחה בה: "לתת למישהו, זה לתת לעצמי".

קצב הלב

ולסיכום, ההתרחבות המרשימה של האגף והיקף הפעילות שנבנה בשטח מהווים את הבסיס לחזון רחב יותר, שמטרתו להעמיק את המענים ולייסד מערך ממוקד מחובר ופועם!

"אשר בחר בנו מכל העמים.."

בחר בנו, בכולנו, בכל אחד ואחד, בכל אחת ואחת, בחירה מדויקת, ללא הבדל, ללא משוא פנים.

מקרה היה שנוצר חשש על כשרותו של אחד מספרי התורה, היה ספק האם הספר נכתב ע"י יהודי או ע"י גוי, פסק רבי עקיבא אייגר והורה לבדוק את האותיות הכתובות בסוף הספר, אם כל האותיות שוות ומדויקות סימן הוא שגוי כתב את הספר, אך אם האותיות הסופיות שונות אחת מהשניה, לא משורטטות ולא אחידות סימן מובהק הוא שזה "משלנו".... כי כידוע הוא שאצלנו בסיום כתיבת הספר מכבדים כל אחד לכתוב אות ... **"ואתם כתבו לכם את השירה הזאת"** השירה היהודית האמיתית והנחצית כוללת את כל החריגים והשונים, מקבלת ומכילה, וזהו כלל ישראל בגדלותו ובתפארתו.

"בחרתנו " בחר לכתוב בשביל הקהילה שלנו את הסיפור החריג בצורה מכבדת, עוטפת, מעצימה, מצמיחה ואוהבת, האומנות לתת לכל אחד להרגיש שזה לא רק הסיפור האישי שלו, זה סיפור של קהילה, זוהי תוכנית אלוקית סדורה ואנחנו כאן לצידך...

זכיתי להכיר את "בחרתנו" מתוך שיתוף פעולה פורה, מצמיח ומקדם, תלמידות "בית מלכה" נבחרו להיות בליגת על, הן זוכות להיות שייכות לקהילה, לחממה, שותפות בעשייה אינסופית למען הכלל בתוך מערך החדס בסמינר, ובתוך כל זה יש את הנישה הנבחרת, המיוחדת, ההתנדבות והעזרה למשפחת "בחרתנו" המורחבת.

בתוך העולם הסוער והמוצף שלא גומר לחפש ריגושים, מרגש מאד לראות את התלמידות שלנו מסופקות ומאושרות ממפגש שבועי עם הילד/הילדה "שלהן", מתלהבות מכל התקדמות קטנה, נותנות אהבה פשוטה ותשומת לב בגובה העיניים, במסירות ובאכפתיות ללא קבלה וללא תנאי.

ויותר ממה שעושה העני עם בעל הבית עושה בעל הבית עם העני... מודה ל"בחרתנו" על הזכות, על שיתוף הפעולה לאורך כל הדרך, עזרה במשאבים, תמריצים וצ'ופרים שלא נגמרים... הערכה ותמיכה במתנדבות וברכזות החדס, על הנגשת המיזמים בצורה מושכת, ממותגת, נעימה לעין ופורטת על הלב, על התחושה והשדר **שאם את מתנדבת - את נמצאת ב"נבחרת"!!!**

ההיכרות שלי עם "בחרתנו" נוגעת בי עמוק כי הוא פוגש אותנו גם במישור המשפחתי,זכינו בנכד מתוק ומדהים במיוחד - - - ילד טהור עיניים, ממים, נוטף מתיקות ועטוף באהבה אינסופית, וגם הוא והוריו שייכים למשפחת "בחרתנו" מקבלים כח על מנת לתת הלאה במעגלים שלא נגמרים והתחושה המופלאה היא שיד רוחצת יד...

הסלוגן של "בחרתנו" על "365 ימי הגבלה" היא לא קלישאה, זאת אמירה שרק מי שנמצא בפנים יכול לחתום עליה ...ו"בחרתנו" כאן בשביל לדאוג שימים אילו יהיו עם **נתינה ללא הגבלה....** מערך שלא נגמר מסביב למעגל השנה.

"בחרתנו" גרם לכל אחד שאולי חשב שכל העולם רץ ומתקדם ורק הוא הקרבן... להבין שכל העולם רץ ומתקדם אבל רק הוא נבחר... "בחרתנו" זה לא רק לעשות טוב יותר, זה לגרום לכל אחד מול כל אתגר **לבחור להרגיש טוב הרבה הרבה יותר!!!**

מוקדש בהרבה הערכה לכל מי שנבחר להיות חלק מ "בחרתנו" ועוסק בצרכי ציבור באמונה

ע. מלר
מנהלת תוכן בית מלכה כ"ע

להשיג בחנויות הספרים המובחרות | הפצה ראשית: ספרייתי - האחים גינולר 03-579-8187

לקבלת התובנות השבועיות - לפנות למייל 5387993@gmail.com

חורף - חשפ"ז עכשיו את בכוקוס

עוזבת הכל,
מוצאת חברה
ובאה לנשום
עמוקות---

בוחרת בנופש
הכי מפרגן,
ולא יכולה לחכות.

תכניה חדשנית
בהרכב ייחודי
ארוחות גורמה
מפנקות

יחס קשוב
ואווירה משחררת
שאי אפשר לחקות.

כרימיום י"ב - י"ד כסליו
יום קסום י"ג כסליו

כרימיום כ"ג - כ"ה שבט
יום קסום כ"ד שבט

כרימיום כ"א - כ"ג אדר א'
יום קסום כ"ב אדר א'

אין כניסת תינוקות
לאוכלי התוכן

כרימיום 1,740 ₪ . יום קסום 580 ₪
תינוק פרמיום 220 ₪ . תינוק יום 100 ₪

לתוכניה שלחי מייל:

s033096522@gmail.com

03.309.6522

הנופש יערך אייה בכפוף להנחיות פיקוד העורף, והתשלום ייגבה כמוזן בהתאם לכך.

שרה מן
נופש
מפרגן
יותר

מעטפת משפחתית מצילה

הרב מרדכי אייכלר

שבכל עניין יש להם גב תומך. בכל עניין ישנם אנשים המוכנים לעזור ולסייע בלי מחסומים ומסכים. אנשים העומדים ובלי מילים מיותרות מכריזים; מהניסיון הכואב שלנו, אל תדחק את הבעיה, בא ונעזור לך, תתמודד בגבורה ותצליח...

ואכן ברוך השם, בשטח רואים שהגישה השתנתה כבר לטובה ולברכה. לא נותנים כבר לחורבן להשתלט חס ושלום, אלא בגיבוי והכח שהם מקבלים מ"בחרתנו" ההורים יודעים ומרגישים שהחיים ממשיכים כרגיל, והם אכן דואגים לילד החולה לכל מה שהוא צריך לצד המשך ההשקעה בשאר ילדי וצרכי הבית כבכל בית יהודי ובריא.

כה לחי'.

לא אגזים באם אומר. "בחרתנו" הביא לעולם מעטפת משפחתית העומדת ומקיפה את החולה והמשפחה בכל מה שצריכים.

צריך לומר את האמת. בעניין זה היה זעקה וצעקה של חוסר ממש. אנשים עמדו בהתמודדות קשה ומייסרת בלי מענה, ואז הגיעו מלאכי בחרתנו בראשות ידידינו ר' נפתלי הוכהייזר הצדיק שליט"א והרימו את הכפפה.

באם בעבר משפחות היו נכנסים לא עלינו למצב של חורבן הבית ה"י. שאר הילדי הבית הרגישו בתוצאות מיד, ובהמשך הדברים אף נראו מבחוץ.

כיום בזכות "בחרתנו" המשפחות יודעים

הכוח שבשותפות

הרב יעקב פיליפ

של הסתגלות יחידנית ומבודדת לחוויה שיתופית, שבה האתגר הופך למסע משותף.

בניית כוח עמידה: תמיכה רגשית נכונה אינה פותרת את המורכבות הבירוקרטית או הטיפולית, אך היא ממלאת מחדש את המאגרים הנפשיים הנדרשים כדי להתמודד איתנה יום-יום.

צמיחה מתוך הקושי: מענה רגשי "בחרתנו" מאפשר להורים לעבור מחוויה של שחיקה והישרדות לתחושה של מסוגלות, משמעות וגאווה בדרך הייחודית של משפחתם.

"בחרתנו" לא רק מושיטה יד לעזרה לוגיסטית, אלא גם פותחת את הלב להקשבה הדדית - הופכת את חומות האתגר לגשרים של חוסן, אהבה ותקווה."

"מניסיוני רב-השנים במערכת החינוך המיוחד, נוכחתי לראות שוב ושוב כי ככל שהקשר והשותפות בין ההורים מתהדקים, הם מביאים עמם כוח, שקט פנימי וחוסן אדיר להתמודדות מול האתגרים שבדרך."

מתוך הבנה זו, העמדת מנגנוני התמיכה הרגשית במרכז העשייה "בחרתנו" אינה רק מחווה חמה או "בונוס" נחמד, אלא תנאי יסוד לבניית חוסן נפשי ארוך טווח. כאשר "בחרתנו" מעניקה מקום מרכזי לרגשות, לתיקוף החוויתי ולמרחב בטוח לפורקן, היא מחוללת שינוי עמוק בבית פנימה:

כשהיתרונות הן

מבידוד לשותפות: מתן מקום מובנה לקשיים הרגשיים מעביר את ההורים ממצב

365 ימים בחרתנו איתם לאורך כל הדרך!

180
מתנדבות מסורות

במהלך השנה
ובזמנים מיוחדים

270
שעות מלאות
של הכוונה ומיצוי זכויות

33
משפחות
קיבלו עזרה וסיוע
בעבודות הבית

187
נרכות אשפוז
בשבתות וימים טובים

45
ימי נופש
להורים לאחר אשפוז

552
**משתתפים בכנסים
ובפעילות למשפחה**

3
**משחקיות
פעילות**
ברחבי הארץ

199,145
דקות האזנה
מחזקות ומעצימות
בקו בחרתנו

22
רכבים מיוחדים
מותאמים לצורכי הילדים

**השזתפזת שלכם מאפשרת לנו להיות שם
עבור משפחות בחרתנו בכל יום ובכל תחנה בדרך!**

בתפילה ובברכה שתזכו לשנה טובה ומתוקה,
שנת ברכה והצלחה, רוב נחת מכל יוצ"ח בבריות גופא,
נהזרא מעליא ושפע רב עד בלי די.